



جمعیت دام سنگین
به ۹ میلیون رأس رسید

بنابر آمار جمعیت کنونی دام سنگین ۹ میلیون رأس و دام سبک ۷۱ میلیون رأس است. منصور پوریان، رئیس شورای تامین کنندگان دام در گفت‌وگو با باشگاه خبرنگاران جوان، گفت: گوشت گرم وارداتی به صورت مستمر در استان‌های تهران، قم، البرز و آستان‌ها عرضه می‌شود. او با بیان اینکه عرضه روزانه گوشت گرم از ۳۰۰ تن فراتر رفته است، افزود: توزیع گوشت گرم وارداتی منجر به ایجاد تعادل و روند کاهشی قیمت در بازار شده است. پوریان ادامه داد: عرضه دام نسبت به مدت مشابه سال قبل ۱۰۰ درصد افزایش یافته که این امر منجر به کاهش قیمت گوشت در بازار شده است و از طرفی افزایش روند توزیع موجب شده که از مرز حله کمبود یا شرایط سخت بخش تولید گوشت قرمز خارج شدیم. او افزود: با استمرار روند توزیع مناسب شاهد کاهش قیمت گوشت خواهیم بود.



تبعات حذف سیاست‌های تشویقی

تداوم حذف سیاست‌های تشویقی تولید به افت قطعی ۲۰ درصدی تولید در پایان سال می‌انجامد. علیرضا کلاهی صمدی، رئیس کمیسیون صنعت اتاق بازرگانی ایران به این‌ها گفت: سیاست‌های بانکی به شدت انقباضی شده در حالی که تقاضا برای پول در کشور بالاست و نرخ بهره مؤثر به ۳۸ درصد رسیده و حتی با همین نرخ هم تامین منابع برای شرکت‌ها دشوار شده است. او در پاسخ به اینکه آیا از این پس تولید باید با اتکا به درآمدهای خود پیش رود، گفت: مگر واحدهای تولیدی چقدر از سرمایه در گردش مورد نیاز خود را می‌توانند تامین کنند؟ آن هم در شرایط توری امروز که قیمت نهاده‌های تولید روزبه‌روز در حال افزایش است. کلاهی صمدی تصریح کرد: علاوه بر سیاست‌های انقباضی بانک‌ها سیاست‌های تشویقی دیگر مانند فروش اعتباری مواد اولیه کلیدی صنایع نیز نقدی شده بنابراین جز شرکت‌های خصولتی بزرگ سایر واحدها تولید را در کشمکش با کمبود نقدینگی پیش خواهند برد.



قیمت گوجه فرنگی کاهش یافت

با توجه به فراوانی عرضه و کاهش بارندگی‌ها، قیمت گوجه‌فرنگی ۲۰ درصد کاهش یافته است. مصطفی دارایی‌نژاد، رئیس پیشین اتحادیه بازرگانان در گفت‌وگو با باشگاه خبرنگاران جوان، گفت: با توجه به عزای عمومی در پی شهادت رئیس‌جمهور و هیئت همراه، کشاورزان به سبب کاهش تقاضا بار کمتری را روانه میدان مرکزی کردند. به گفته او، با وجود فسادپذیری میوه و صیفی، امکان تعطیلی میدان وجود ندارد، اما طبق آمار ورودی بار نسبت به هفته‌های قبل ۵۰ درصد کاهش داشته است. دارایی‌نژاد ادامه داد: بنابر آمار ورودی بار میوه، صیفی و فرنگی در میدان مرکزی به ۱۰ هزار تن کاهش یافته است. رئیس پیشین اتحادیه بازرگانان میدان مرکزی از کاهش ۲۰ درصدی قیمت گوجه‌فرنگی و ۱۰ درصدی پیاز خبر داد و گفت: قیمت کنونی هر کیلو گوجه‌فرنگی ۸ تا ۱۳ هزار تومان و پیاز ۱۲ تا ۱۸ هزار تومان است.



عکس: ایرنا

فعالان خصوصی مخالف سرکوب دستمزد

هم میهن در نظر خواهی از فعال اقتصادی مواضع آنها نسبت به میزان افزایش حقوق کارگران را بررسی کرد

دستمزد کارگران تصمیم‌گیری کند. اما در همه سال‌های بعد از انقلاب، پس از جاری‌سازی شدن قانون کار فعلی، ترکیب، چیدمان و نحوه عملکرد شورایی کار، به گونه‌ای پیش رفت که دولت، تصمیم‌گیر نهایی شد. یعنی دولت در شورایی کار، نقشی کلیدی ایفا می‌کند.

وی معتقد است که اگر دولت بخواهد دقیق عمل کند باید بر اساس مفاد ماده ۴۱ قانون کار رفتار کند و ادامه می‌دهد: دولت باید هم به تورم توجه کند و هم سبب معیشت را در نظر داشته باشد. همچنین نباید فراموش کند که حقوق و دستمزد باید به صورت جغرافیایی و بخشی تعیین شود. بنابراین، لازم است دستمزد منطقه‌ای برای بخش‌های مختلف صنعت، تولید و خدمات تعریف کند اما در عمل هرگز به این موارد توجه نشده است.

اوبیان می‌کند: دولت بنا بر نفع خود، گاهی به سبک پیروبیستی حقوق را افزایش می‌دهد و گاهی به دلیل کسری بودجه و تورم، حقوق را گونه‌ای تنظیم کرده که حتی تورم را پوشش ندهد. سلاح‌ورزی معتقد است که دولت مایل است در شورایی کار، این گونه نشان دهد که نمایندگان کارفرمایی موجب شده اند دستمزد تعیین شده تورم را پوشش ندهد در صورتی که چنین نیست. وی ادامه می‌دهد: دولت، به واسطه تورمی که از طریق اخذ مالیات از افراد کم‌درآمد، ظلم آشکاری به جامعه کارگری و جامعه مزدبگیر می‌کند، نتوانسته شرایطی فراهم کند که مسکن اجاره‌ای، با قیمت مناسب وجود داشته باشد. دولت نتوانسته شرایطی فراهم کند که خدمات بهداشتی و درمان، برای قشر کم‌درآمد، رایگان محسوب شود. کم‌کاری بخش دولت، دلیل اصلی وضعیت نامناسب کارگران است. این وظیفه دولت‌هاست که خدمات حوزه بهداشت، درمان و آموزش را به صورت رایگان برای آحاد جامعه فراهم کنند. همچنین قانون‌گذار در قانون مقرر کرده دولت، زیرساخت خانه‌دار شدن و مسکن‌دار شدن مردم را بسازد اما کدام یک از دولت‌ها چنین کرده‌اند؟

حقوق پیش از روز دهم ماه تمام می‌شود

خورشید گزدرازی، عضو هیئت نمایندگان اتاق ایران می‌گوید: به نظر شما آیا می‌توان با حداقل حقوق زندگی کرد؟ یک شهروند حتی نمی‌تواند مخارج یک ماه خود را با حداقل حقوق وزارت کار بپردازد. بسیاری از کارمندان شغل دوم و سوم دارند. حداقل حقوق کفاف زندگی هیچ‌کس را نمی‌دهد و مردم نمی‌توانند زندگی کنند، تشکیل خانواده دهند یا اینکه خانه بخرند. حتی رهن و اجاره کردن خانه هم سخت شده است. اگر این مسئله به صورت جدی آسیب‌شناسی شود، دولت راهکارهای بهتری ارائه می‌دهد.

او ادامه می‌دهد: هزینه‌های جاری روزمره بسیار بیشتر از این عدد است. حقوق دریافتی مردم پاسخگوی نیازهای آنان نیست. مردم به جز خرید مواد غذایی، نیازهای دیگری هم دارند. یک کارمند که سابقه کاری نسبتاً زیادی داشته باشد در ماه ۲۰۰ یا ۳۰۰ دلار دریافت می‌کند. این فرد چگونه می‌تواند از خدمات رفاهی مانند هوابیمارستان استفاده کند؟ اگر لوازم خانگی خانه خراب شود،

شاخص مدیران خرید یا همان شاخص احساس کارفرمایان نسبت به محیط کسب و کار است و عدد ۵۰ واحد، مرز رکود آن ارزیابی شده است. شاخص «میزان استخدام و به‌کارگیری نیروی انسانی» گزارش شاخص در ماه فروردین همین امسال، معادل ۵۲ واحد برآورد شده است. این شاخص در شش ماهه اول سال گذشته به کمتر از ۵۰ واحد هم رسید. روند این شاخص در نیمه دوم سال ۱۴۰۲ بیانگر بهبود مستمر اشتغال در کشور است، اما شرایط برای همه سطوح مهارتی یکسان نیست. شواهد موجود و اظهارات فعالان اقتصادی حاکی از این است که تورم بالا و فشارهای مداوم هزینه‌های زندگی، باعث بی‌میلی نیروی کار به اشتغال در سطوح دستمزد کنونی شده است. این امر هم مشکلاتی جدی برای برخی از بخش‌های اقتصادی ایجاد کرده است.

در واقع گزارش‌های متعدد شاخص و همچنین اظهارات گاه و بیگاه فعالان اقتصادی نشان می‌دهد که یکی از بحران‌های کشور، بحران نیروی کار است. نیروی کار توانمند یا ترجیح می‌دهد که مهاجرت کند یا اینکه به مشاغل غیرتخصصی با حقوق بالاتر روی می‌آورد؛ حتی فارغ‌التحصیلان دانشگاه‌های مطرح کشور هم از این قاعده مستثنی نیستند. آن‌ها بیشتر ترجیح می‌دهند در ناوگان تاکسی‌های آنلاین کار کنند تا در حیطه تخصصی خود فعالیت داشته باشند زیرا کار در این تاکسی‌های آنلاین، حقوق و دستمزد بیشتری نسبت به مشاغل تخصصی آنان می‌کند. سرکوب دستمزد توسط دولت باعث شده که نیروی متخصصی که رایگان تحصیل کرده به جای ارزش آفرینی جذب مشاغل کاذب شود. درست است که یک سیستم اقتصادی سالم به همه مشاغل نیاز دارد اما اگر یک پزشک، دستمزد کمی دریافت کند یا یک تکنسین صنعتی نتواند امورات خود را با حقوق دریافتی‌اش بگذراند و ترجیح دهد در تاکسی‌های اینترنتی مشغول به کار شود، جذب شغلی کاذب شده است. زیرا آموزش عالی در زمینه‌های پزشکی و صنایع دریافت کرده اما به سیستم اقتصاد کشور بازنگشته است. بنابراین، اگر چه همه مشاغل محترم و لازم هستند اما مهم است که هر فرد دقیقاً در حیطه تخصصی خود فعالیت کند. کشور در ۱۰ سال گذشته، شاهد موج مهاجرت دانشجویان رشته‌های فنی، پزشکی، پرستاری و حتی رشته‌های علوم انسانی بوده است. تا جایی که در سال گذشته، آمار رصدخانه مهاجرت ابتدا محرمانه اعلام شد و بعد از آن با اجبار دولت، فعالیت خود را متوقف کرد. امسال، کاربران فضای مجازی، شاهد دست به دست شدن خبر خودکشی انترن‌هایی شدند که به دلیل شرایط سخت کاری و حقوق کم، خودکشی کرده بودند.

مقصر وضعیت بد کارگران دولت است

حسین سلاح‌ورزی، رئیس سازمان ملی کارآفرینی ایران و نماینده قبلی کارفرمایان در شورایی کار توضیح می‌دهد: طبق قانون، شورایی کار باید درباره دستمزد تصمیم‌گیری کند و قانون‌گذار نگفته که دولت باید به تنهایی دربرابر حقوق و

فعالان اقتصادی و جامعه کارفرمایان کشور، مخالف نرخ دستمزد تصویب شده سال ۱۴۰۳ هستند. برخلاف آنچه که تصور می‌شود، فعالان اقتصادی ترجیح می‌دهند حقوق بیشتری پرداخت کنند اما در عوض نیروی کار پویا و کارآمد داشته باشند. دولت بارها اعلام کرده که دلیل مخالفت‌اش با افزایش میزان حقوق، ناتوانی بنگاه‌های اقتصادی برای پرداخت حقوق کارکنان خود است؛ اما این حقیقت ندارد. کارفرمایان به خوبی می‌دانند که تولید ارزش افزوده ممکن نیست؛ مگر با مشارکت نیروی کار خلاق، پویایی که دستمزد یک ماه‌اش علاوه بر خرج‌های روزمره، کفاف هزینه اوقات فراغت‌اش را هم بدهد. نیروی کار به‌روز، تنها زمانی می‌تواند اطلاعات تخصصی خود را جدیدتر کند که امکان بهره‌مندی از خدمات آموزشی - که معمولاً خدمات گرانی است - داشته باشد. چنین نیرویی است که سرمایه حقیقی و اصلی بنگاه اقتصادی برشمرده می‌شود و در ادبیات کسب‌وکار، مهم‌ترین بخش تولید است.

بنابراین تا زمانی که کارکنان یک کسب‌وکار و بنگاه اقتصادی از وضعیت معیشت خود راضی نباشند، نمی‌توانند تبدیل به نیروی کارآمد مورد نظر کارفرمایان شوند. به همین دلیل هم کارفرمایان ترجیح می‌دهند حقوق بیشتری پرداخت کنند، اما در عوض سود و ارزش افزوده بیشتری هم دریافت کنند و بنگاه به کمک نیروی انسانی، فناورانه‌تر و خلاقانه‌تر در بازار ظاهر شود. در غیاب مهم‌ترین سرمایه انسانی سازمان یعنی نیروی کار، فضای کسب و کار تبدیل به منظره‌ای رنگ‌پریده و عاری از خلاقیت شده است.

بنابراین، پرواضح است که نفع بخش خصوصی در گرو رضایت نیروی کار قرار دارد. این دولت است که از پس تامین هزینه دستمزد پرسنل خود در بخش بیمه‌کاری پرنمی‌آید و سعی در سرکوب دستمزد دارد. دولت سال گذشته به بهانه کنترل تورم، نرخ دستمزد را سرکوب کرد و قول داد تورم را کاهش می‌دهد اما سال گذشته، تورم کشور رکورد زد. امسال هم انگشت اتهام خود را به سمت بخش خصوصی گرفت در حالی که مخالف افزایش دستمزد، خودش بود و سعی داشت با فرافکنی، کارفرمایان را مقصر دستمزد‌های کم تصویب‌شده، نشان دهد. وزارت کار که متولی اصلی تعیین حقوق و دستمزد در شورایی کار است هم از اظهار نظر درباره موضوع اصلی خود سرباز زد.

بر اساس یک نظر خواهی که روزنامه هم‌میهن از ۱۰ فعال اقتصادی صاحب کسب‌وکار انجام داده است، فعالان اقتصادی که همان کارفرمایان حقوق‌ده هستند، مایل هستند که حداقل حقوق با توجه به نرخ تورم تعیین شود. این طور که بررسی‌ها نشان می‌دهد، دلیل اصلی فعالان اقتصادی برای تعیین بیشتر حداقل حقوق، عدم تمایل نیروی کار به اشتغال است. این گزاره، داده‌ای است که گزارش شاخص مدیران خرید اتاق ایران هم آن را تایید می‌کند.

روابط
کار

تا زمانی که کارکنان یک کسب‌وکار و بنگاه اقتصادی از وضعیت معیشت خود راضی نباشند، نمی‌توانند تبدیل به نیروی کارآمد مورد نظر کارفرمایان شوند. به همین دلیل هم کارفرمایان ترجیح می‌دهند حقوق بیشتری پرداخت کنند، اما در عوض سود و ارزش افزوده بیشتری هم دریافت کنند و بنگاه به کمک نیروی انسانی، فناورانه‌تر و خلاقانه‌تر در بازار ظاهر شود. در غیاب مهم‌ترین سرمایه یعنی نیروی کار، فضای کسب و کار تبدیل به منظره‌ای رنگ‌پریده و عاری از خلاقیت شده است.

فعالان اقتصادی و جامعه کارفرمایان کشور، مخالف نرخ دستمزد تصویب شده سال ۱۴۰۳ هستند. برخلاف آنچه که تصور می‌شود، فعالان اقتصادی ترجیح می‌دهند حقوق بیشتری پرداخت کنند اما در عوض نیروی کار پویا و کارآمد داشته باشند. دولت بارها اعلام کرده که دلیل مخالفت‌اش با افزایش میزان حقوق، ناتوانی بنگاه‌های اقتصادی برای پرداخت حقوق کارکنان خود است؛ اما این حقیقت ندارد. کارفرمایان به خوبی می‌دانند که تولید ارزش افزوده ممکن نیست؛ مگر با مشارکت نیروی کار خلاق، پویایی که دستمزد یک ماه‌اش علاوه بر خرج‌های روزمره، کفاف هزینه اوقات فراغت‌اش را هم بدهد. نیروی کار به‌روز، تنها زمانی می‌تواند اطلاعات تخصصی خود را جدیدتر کند که امکان بهره‌مندی از خدمات آموزشی - که معمولاً خدمات گرانی است - داشته باشد. چنین نیرویی است که سرمایه حقیقی و اصلی بنگاه اقتصادی برشمرده می‌شود و در ادبیات کسب‌وکار، مهم‌ترین بخش تولید است.

بنابراین تا زمانی که کارکنان یک کسب‌وکار و بنگاه اقتصادی از وضعیت معیشت خود راضی نباشند، نمی‌توانند تبدیل به نیروی کارآمد مورد نظر کارفرمایان شوند. به همین دلیل هم کارفرمایان ترجیح می‌دهند حقوق بیشتری پرداخت کنند، اما در عوض سود و ارزش افزوده بیشتری هم دریافت کنند و بنگاه به کمک نیروی انسانی، فناورانه‌تر و خلاقانه‌تر در بازار ظاهر شود. در غیاب مهم‌ترین سرمایه انسانی سازمان یعنی نیروی کار، فضای کسب و کار تبدیل به منظره‌ای رنگ‌پریده و عاری از خلاقیت شده است.

بنابراین، پرواضح است که نفع بخش خصوصی در گرو رضایت نیروی کار قرار دارد. این دولت است که از پس تامین هزینه دستمزد پرسنل خود در بخش بیمه‌کاری پرنمی‌آید و سعی در سرکوب دستمزد دارد. دولت سال گذشته به بهانه کنترل تورم، نرخ دستمزد را سرکوب کرد و قول داد تورم را کاهش می‌دهد اما سال گذشته، تورم کشور رکورد زد. امسال هم انگشت اتهام خود را به سمت بخش خصوصی گرفت در حالی که مخالف افزایش دستمزد، خودش بود و سعی داشت با فرافکنی، کارفرمایان را مقصر دستمزد‌های کم تصویب‌شده، نشان دهد. وزارت کار که متولی اصلی تعیین حقوق و دستمزد در شورایی کار است هم از اظهار نظر درباره موضوع اصلی خود سرباز زد.

بر اساس یک نظر خواهی که روزنامه هم‌میهن از ۱۰ فعال اقتصادی صاحب کسب‌وکار انجام داده است، فعالان اقتصادی که همان کارفرمایان حقوق‌ده هستند، مایل هستند که حداقل حقوق با توجه به نرخ تورم تعیین شود. این طور که بررسی‌ها نشان می‌دهد، دلیل اصلی فعالان اقتصادی برای تعیین بیشتر حداقل حقوق، عدم تمایل نیروی کار به اشتغال است. این گزاره، داده‌ای است که گزارش شاخص مدیران خرید اتاق ایران هم آن را تایید می‌کند.



مریم رحیمی
خبرنگار اقتصادی



حسین سلاح‌ورزی، رئیس سازمان ملی کارآفرینی ایران و نماینده قبلی کارفرمایان در شورایی کار توضیح می‌دهد: طبق قانون، شورایی کار باید درباره دستمزد تصمیم‌گیری کند و قانون‌گذار نگفته که دولت باید به تنهایی دربرابر حقوق و